

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou ve věci

žalobce: **M. D.**, narozený dne X.
bytem X.

zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Pod Kaštany 245/10, 160 00 Praha 6

proti

žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 12. 2019 č.j. 1943/2019-160-SPR/5

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou došlou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí Ministerstva dopravy (dále jen „žalovaný“) ze dne 6. 12. 2019 č.j. 1943/2019-160-SPR/5 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný podle ust. § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) rozhodl tak, že odvolání proti rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravněsprávních činností ze dne 23. 8. 2019 č.j. MHMP 1698995/2019/Cin (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) se jako nepřipustné zamítá.
2. Prvostupňovým rozhodnutím Magistrát hlavního města Prahy, odbor dopravněsprávních činností (dále jen „správní orgán I. stupně“) v souladu s ust. § 67 odst. 1 správního řádu rozhodl tak, že žalobce se jako provozovatel motorového vozidla tov. značky X., registrační značky X. dopustil přestupku, neboť v rozporu s ust. § 10 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 361/2000 Sb.“) nezajistil, aby dne 27. 11. 2018 v 9:07 hodin v Praze 6, Dejvickém tunelu (tunelový komplex Blanka), úseku pro směr jízdy (Troja) při užití vozidla na pozemní komunikaci, byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, a to tím, že dosud nezjištěným řidičem byla s vozidlem v daném místě a čase na úseku označeném svislou dopravní značkou č. B20a s číslem 50 překročena nejvyšší dovolená rychlost, tento řidič se neřídil daným dopravním značením, jel s motorovým vozidlem rychlostí 72 km/h a překročil nejvyšší dovolenou rychlost o 22 km/h, čímž spáchal dosud nezjištěný řidič přestupek podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb.; žalobce jako provozovatel daného vozidla se tak dopustil přestupku podle ust. § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb. porušením ust. § 10 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., za což mu byla uložena pokuta ve výši 2 500 Kč a povinnost uhradit náhradu nákladů řízení.

II. Obsah žaloby

3. V prvním žalobním bodě žalobce namítal, že odvolání bylo žalovaným nesprávně vyhodnoceno jako podané neoprávněnou osobou, tvrdil, že odvolání podal žalobce prostřednictvím svého zástupce, tímto zástupcem byl P. K., který byl oprávněn jednat jménem žalobce ve všech řízeních. Žalobce udělil P. K. neomezenou, presidiální plnou moc, aby jej zastupoval ve všech řízeních o přestupku, plná moc byla správnímu orgánu I. stupně doručena dne 28. 10. 2019 datovou schránkou (k důkazu předložil datovou zprávu s plnou mocí a doručenkou). Měl za to, že i kdyby plná moc neprokazovala oprávnění k jednání v dané právní věci, žalovaný byl povinen vyzvat žalobce k doplnění plné moci. P. K. jej zastupuje ve větším množství správních řízení a mohlo dojít k administrativnímu pochybení (spočívajícím v nepředložení plné moci), jde o situaci odlišnou od absence podpisu na podání posuzované v rozsudku č.j. 4 As 113/2018-39, na který odkazuje žalovaný. Poukázal na recentní názor Nejvyššího správního soudu prezentovaný v rozsudku ze dne 28. 11. 2019 č.j. 10 As 237/2018 – 27, kterým NSS rozhodnutí o zamítnutí odvolání jako nepřipustného zrušil právě pro nevyzvání k předložení plné moci. Doplnil, že ani on sám, ani jeho zástupce nikdy nemínili činit procesní obstrukce či aplikovat procesní strategii zneužívající právo, o tomto přístupu svědčí též udělení presidiální plné moci a její předložení správnímu orgánu, a to tak, aby otázka zastoupení již nikdy v budoucnu nemusela být řešena.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

Takový postup nelze vykládat jako nesoučinnost či nedoložení řádné plné moci. Dále odkázal na nálezy Ústavního soudu ze dne 15. 1. 2015 sp. zn. II. ÚS 3144/14 a ze dne 30. 9. 2014 sp. zn. II. ÚS 3688/13.

4. Ve druhém žalobním bodě žalobce namítal, že nebyl žalovaným poučen o tom, která úřední osoba bude rozhodovat o odvolání, i když o to v odvolání výslovně požádal, dle ust. § 15 odst. 4 správního řádu měl na poskytnutí této informace právní nárok. Jde o zásadní procesní vadu, která může způsobovat nezákonnost rozhodnutí, neboť žalobce nemohl v odvolacím řízení namítat podjatost úřední osoby. O odvolání přitom rozhodoval Mgr. S. D., kdyby to žalobce věděl, vznesl by námitku podjatosti pro jeho vztah k zástupci žalobce, neboť Mgr. D. se o zástupci žalobce opakovaně negativně vyjadřuje a opakovaně na něj osobně útočí, nedůvodně tvrdí, že se dopouští obstrukcí, opakovaně na něj podal nedůvodnou stížnost na Českou advokátní komoru s cílem poškodit zástupce žalobce i jeho klienty. Mgr. D. rovněž zástupce žalobce a P. K. označuje za „jednu skupinu osob“ či za osoby vzájemně provázané a přistupuje k argumentaci ad hominem vůči P. K. Měl za to, že takový přístup spočívající v opakovaném podávání nedůvodných podnětů či stížností i argumentace ad hominem mohou být důvodem podjatosti úřední osoby, poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu. O podjatosti Mgr. D. svědčí též skutečnost, že Mgr. D. žalobce ani P. K. nepoučil, že bude rozhodovat právě on, ač si uvedené povinnosti musel být vědom, Mgr. D. v rozporu s právním předpisem učinil vše pro to, aby žalobce nemohl námitku podjatosti podat. Žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2017, č.j. 4 As 205/2017-21, kde byla řešena identická situace. Porušení § 15 odst. 4 správního řádu způsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť žalobci bylo znemožněno podat námitku podjatosti, tato námitka tak nemohla být posouzena v plné apelaci.
5. Dále žalobce vyjádřil nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů žalobce i svého právní zástupce a neanonymizovaných rozhodnutí krajského soudu a Nejvyššího správního soudu ve věci na webových stránkách Nejvyššího správního soudu, k tomu uvedl obsáhlou argumentaci.
6. Navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno, věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení a aby byla žalovanému uložena povinnost uhradit žalobci náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě shrnul dosavadní průběh řízení a uvedl, že žalobce byl v řízení o přestupku dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb. zastupován společností Pomáháme a chráníme s.r.o., odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí podal pan P. K., který není účastníkem řízení ani jeho zástupcem, zato je všeobecně znám jako osoba využívající obstrukčních praktik, a leckdy se z jeho strany jedná o zneužití práva. Je třeba na něj nahlížet jako na osobu práva znalou, která zná postupy správního řízení a již musela být zřejmá potřeba doplnit blanketní odvolání o zákonné náležitosti, a to bez výzev k tomuto úkonu, neboť dle judikatury NSS takový postup správních orgánů by byl pouze přehlídkou zbytečných úkonů, které by jen protahovaly jednotlivá řízení. Sdělil, že P. K. patří mezi nechvalně známé obecné zmocněnce provozující aktivity v souvislosti s tzv. pojištěním proti pokutám, poukázal

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2019 č.j. 9 As 429/2018 – 35 a ze dne 18. 10. 2018 č.j. 2 As 341/2017 – 31, ohledně žalobce právního zástupce zvoleného pro řízení před soudem odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2018 č.j. Nao 324/2017 – 58 a rozsudky téhož soudu ze dne 17. 1. 2019 č.j. 5 As 8/2018 – 48 a ze dne 6. 2. 2019 č.j. 10 As 214/2018 – 47.

8. K nesdělení jména oprávněné úřední osoby odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 3. 2017 č.j. 7 As 332/2016-44, z podané žaloby pak není zřejmé, jakým způsobem se toto nesdělení mělo dotknout práv žalobce, žalovaný tento postup nepovažuje za nezákonný. Zástupci žalobce navíc muselo být zřejmé, že oprávněnou osobou je stále Mgr. S. D., který rozhoduje o podaných odvoláních, domnělé důvody podjatosti prezentované v žalobě navíc nesplňovaly podmínky § 14 správního řádu. Poukázal na X. Dodal, že námitka podjatosti z hlediska údajného negativního vztahu Mgr. D. k Mgr. Voříškovi nemá na věc žádný dopad, neboť Mgr. Voříšek nebyl ve správním řízení zástupcem (žalobce byl ve správním řízení zastoupen společností Pomáháme a chráníme s.r.o.), a tudíž není relevantní se tvrzenými skutečnostmi vůbec zabývat, údajná podjatost Mgr. D. vůči Mgr. Voříškovi nesouvisí s předmětem řízení.
9. Navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

IV. Obsah správního spisu

10. Ze správního spisu soud zjistil, že usnesením správního orgánu I. stupně ze dne 9. 7. 2019 č.j. MHMP 1392831/2019/Cin bylo zastaveno řízení ve věci přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb. vedené proti P. K. jako obviněnému pro skutek spočívající v překročení povolené rychlosti dne 27. 11. 2018 v 9:07 hodin v Praze 6, Dejvickém tunelu (tunelový komplex Blanka), úseku pro směr jízdy (Troja), neboť spáchání skutku obviněným jakožto řidičem daného motorového vozidla nebylo obviněnému prokázáno. Rozhodnutím ze dne 18. 11. 2019 č.j. 1942/2019-160-SPR/3 pak žalovaný zamítl odvolání P. K. proti uvedenému usnesení o zastavení řízení a dané rozhodnutí potvrdil.
11. Součástí správního spisu je přípis žalobce nadepsaný „Sdělení k řidiči vozidla“, který byl správnímu orgánu I. stupně doručen dne 2. 5. 2019 z datové schránky žalobce a ve kterém žalobce vyjádřil vůli pro případ, že dojde k zahájení řízení o přestupku dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., být zastupován v takovém řízení společností Pomáháme a chráníme, s.r.o., IČ: 24317594. Vyrozměním o zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla a o nařízení ústního jednání ze dne 11. 7. 2019 bylo dne 17. 7. 2019 zahájeno řízení o přestupku provozovatele vozidla podle ust. § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb. pro podezření z porušení ust. § 10 odst. 3 uvedeného zákona žalobcem.
12. Prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno dne 22. 8. 2019, bylo shledáno, že žalobce se jako provozovatel daného vozidla dopustil přestupku podle ust. § 125f odst. 1 porušením ust. § 10 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., za což mu byla uložena pokuta ve výši 2 500 Kč a povinnost uhradit náhradu nákladů řízení. Rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 1. 9. 2019 do datové schránky.
13. Dne 6. 9. 2019 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno z datové schránky společností SuperDoručovatel.cz, s.r.o., blanketní odvolání proti prvostupňovému

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

rozhodnutí podané P. K. (uvedeno jeho jméno, datum narození, bydliště, telefon a e-mail) za žalobce. Plná moc pro P. K. nebyla k odvolání připojena a není ani součástí správního spisu. Odvolání obsahovalo žádost o sdělení před vydáním rozhodnutí, kdo bude o odvolání rozhodovat.

14. Následně správní orgán I. stupně dne 24. 9. 2019 postoupil žalovanému odvolání podané P. K. se sdělením, že se jedná o odvolání nepřípustné, neboť P. K. nedoložil plnou moc; o tomto kroku byl vyrozuměn žalobce i P. K. Dne 18. 11. 2019 žalovaný věc vrátil správnímu orgánu I. stupně k provedení dalších úkonů, dne 27. 11. 2019 bylo žalovanému odvolání opět předloženo jako nepřípustné, neboť nebylo doloženo oprávnění P. K. žalobce zastupovat.
15. Napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 6. 12. 2019, žalovaný zjistil, že odvolání podané správnímu orgánu I. stupně dne 6. 9. 2019 bylo podepsáno elektronickým podpisem odvolatele (tj. P. K.), nebyla přiložena plná moc udělená žalobcem, správní orgán I. stupně v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2018 č.j. 4 As 113/2018-39 nevyzýval odvolatele k jejímu předložení. Žalovaný uvedl, že odvolatel tj. P. K. je všeobecně znám svým účelovým a obstrukčním jednáním, kdy jde leckdy o zneužití práva, proto je na něj třeba pohlížet jako na osobu práva znalou, jíž musí být známa povinnost předložit plnou moc, a to bez výzev ze strany správních orgánů, neboť jak konstatoval NSS, jednalo by se pouze o přehlídku zbytečných úkonů. Poukázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2017 č.j. 1 As 352/2016-36 a ze dne 6. 2. 2019 č.j. 9 As 429/2018-35. Měl za to, že žalobce si zvolil pro toto řízení o přestupku za svého zástupce společnost Pomáháme a chráníme, s.r.o., avšak P. K. nebyl oprávněn za tuto společnost jednat. Shledal, že podané odvolání bylo podáno neoprávněnou osobou, a tudíž bylo vyhodnoceno jako nepřípustné. Proto v souladu s ust. § 92 odst. 1 správního řádu odvolání zamítl.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

16. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní; dále jen "s.ř.s."). Při přezkoumávání vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
17. Soud ve věci nařídil ústní jednání, které se konalo dne 6. 5. 2022. Žalobce se k ústnímu jednání, ač řádně předvolán, nedostavil. Žalovaný setrval na svém stanovisku, poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 2. 2021 č.j. 9 As 265/2020-43, bod 13, ze kterého dovozoval, že v dané věci nebyl povinen vyzývat k odstranění vad podání. Měl za to, že P. K. nebyl oprávněn v posuzovaném případě za žalobce jednat, presidiální plná moc původní plnou moc nenahrazovala.
18. V prvním žalobním bodě žalobce namítal, že odvolání bylo nesprávně vyhodnoceno jako podané neoprávněnou osobou, žalovaný pochybil, pokud nepřihlížel k presidiální plné moci, na jejímž základě jej byl oprávněn zastupovat P. K., který za něj coby řádný zmocněnec podal odvolání.
19. Soud na jednání provedl dokazování žalobcem doloženou písemnou plnou mocí s doložkou konverze, ze které zjistil, že dne 22. 10. 2019 udělil žalobce P. K. plnou moc dle § 33 odst. 2 písm. c) správního řádu (tzv. presidiální plnou moc) „ke

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

svému zastupování v neurčitém počtu řízení, jejichž předmětem je projednání přestupku (tj. všechna řízení o přestupku), která budou zahájena bez omezení v budoucnu“. Zmocnění bylo uděleno pro veškeré úkony v řízení a bez omezení časové platnosti. Podpis žalobce na plné moci byl dne 22. 10. 2019 úředně ověřen. Z doručky soud zjistil, že tato plná moc byla správnímu orgánu I. stupně doručena dne 28. 10. 2019 dodáním do datové schránky coby orgánu veřejné moci. Datová zpráva s plnou mocí byla směřována správnímu orgánu I. stupně obecně, nebyla doložena v rámci konkrétního řízení, resp. nebyla ani uvedena žádná spisová značka, ke které plná moc náleží.

20. Podle ust. § 33 odst. 2 písm. c) správního řádu může být zmocnění uděleno „*pro neurčitý počet řízení s určitým předmětem, která budou zahájena v určené době nebo bez omezení v budoucnu; podpis na plné moci musí být v tomto případě vždy úředně ověřen a plná moc musí být do zahájení řízení uložena u věcně příslušného správního orgánu, popřípadě udělena do protokolu.*“
21. I když předmětná plná moc ze dne 22. 10. 2019 splňuje některé požadavky na presidiální plnou moc, jak jsou předvídány v § 33 odst. 2 písm. c) správního řádu (tj. týká se neurčitého počtu řízení, jejichž předmětem bude projednání přestupku, podpis žalobce je úředně ověřen), nevztahuje se tato plná moc na nyní přezkoumávané řízení, tedy řízení o přestupku žalobce jako provozovatele vozidla podle ust. § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., které bylo správním orgánem I. stupně zahájeno dne 17. 7. 2019 pod sp. zn. S-MHMP 2068841/2018/Cin. Dle textu této plné moci se totiž tato týká zastupování žalobce P. K. v řízeních o přestupku, jež budou zahájena v budoucnu, nikoliv v řízeních stávajících; přitom dané řízení o přestupku bylo zahájeno již dne 17. 7. 2019 a plná moc byla vystavena dne 22. 10. 2019 (a zaslána správnímu orgánu I. stupně dne 28. 10. 2019). Rovněž z dikce § 33 odst. 2 písm. c) správního řádu vyplývá, že plná moc musí být do zahájení řízení uložena u věcně příslušného správního orgánu, přičemž tato podmínka v daném případě rovněž není splněna.
22. Soud si je vědom, že Nejvyšší správní soud např. již v rozsudku ze dne 27. 7. 2005 č.j. 7 As 13/2005 – 62, publikovaném pod č. 1044/2007 Sb. NSS, uvedl: „*Při posuzování, jestli písemná plná moc nebo ústní prohlášení účastníka o udělení plné moci (do protokolu) mají potřebné náležitosti, je třeba vzít především v úvahu, zda spolehlivě prokazují oprávnění označeného zástupce jednat za účastníka řízení. V případě, že je možné bez pochybností takové oprávnění dovodit z obsahu plné moci, popřípadě z okolností, za kterých byla písemná plná moc soudu doručena nebo za kterých bylo učiněno ústní prohlášení, nemají případné vady plné moci za řízení význam.*“. V nynějším případě však uvedené předpoklady splněny nejsou. Plná moc ze dne 22. 10. 2019 je jednoznačně směřována do řízení zahájených v budoucnu, nadto ji P. K. nedoložil v rámci konkrétního řízení (projednávané věci), ale adresoval ji správnímu orgánu I. stupně bez bližší specifikace, až do vydání napadeného rozhodnutí v nyní projednávané věci žalobce ani P. K. na předložení plné moci ani nikterak neupozornili. Lze shrnout, že z obsahu plné moci ani souvisejících okolností nevyplývá vůle žalobce být zastupován P. K. v projednávané věci. Soud tak shledal, že správní orgány, resp. zejména žalovaný, nepochybily, pokud k plné moci ze dne 22. 10. 2019 v řízení nepřihlédly, neboť tuto plnou moc nelze považovat za dostatečný titul pro zastupování žalobce P. K. v nyní projednávané věci. Je tak třeba vycházet z toho, že zmocnění osoby, která podala odvolání (tj. P. K.), k učinění tohoto úkonu, v odvolacím řízení doloženo nebylo.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

23. Žalobce dále tvrdil, že i kdyby výše uvedená plná moc neprokazovala oprávnění k jednání v dané právní věci, byl správní orgán I. stupně povinen žalobce k předložení plné moci vyzvat.
24. Podle § 37 odst. 3 správního řádu *„Nemá-li podání předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán podateli nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu.“*
25. Podle § 92 odst. 1 správního řádu *„Opožděné nebo nepřípustné odvolání odvolací správní orgán zamítne. Jestliže rozhodnutí již nabylo právní moci, následně zkoumá, zda nejsou dány předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí. Shledá-li předpoklady pro zahájení přezkumného řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí, posuzuje se opožděné nebo nepřípustné odvolání jako podnět k přezkumnému řízení nebo žádost o obnovu řízení nebo žádost o vydání nového rozhodnutí.“*
26. Jak vyplývá z konstantní judikatury, je-li ve správním řízení učiněn dispoziční procesní úkon zmocněncem jménem zmocnitele a k podání není přiložen doklad o zastoupení, je správní orgán podle ust. § 37 odst. 3 správního řádu zásadně povinen pokusit se o odstranění této vady prostřednictvím výzvy k doložení zastoupení. K tomu viz závěry vyslovené v rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2019, čj. 6 As 405/2017 – 33, které je dle rozhodovací praxe možné bez dalšího aplikovat i na zastoupení před správním orgánem. V daném případě je tak klíčovou otázkou, zda s ohledem na individuální okolnosti daného případu byl žalovaný v případě nedoložení plné moci podatelem odvolání P. K. povinen zasílat výzvu k odstranění tohoto nedostatku.
27. Tvrzený zmocněnec žalobce (P. K.) je soudu znám z úřední činnosti jako osoba, která vystupuje ve velkém množství řízení obdobného charakteru a dopouští se obstrukčních praktik (k tomu viz např. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 19. 12. 2019 č. j. 15 A 95/2019-33, či ze dne 4. 5. 2021, č. j. 2 A 66/2019 – 22 a na něj navazující rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2021 č.j. 1 As 145/2021-41, a dále rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 2. 2021 č.j. 9 As 265/2020-43, ze dne 16. 7. 2020 č.j. 6 As 2/2020-38, ze dne 23. 11. 2016 č. j. 6 As 36/2016 - 29, ze dne 4. 10. 2017 č. j. 8 As 146/2016 - 29, či ze dne 6. 2. 2019 č. j. 9 As 429/2018 - 35, č. 3864/2019 Sb. NSS, a tam odkazovaná judikatura). V rozsudku ze dne 24. 8. 2021 č.j. 1 As 145/2021-41 Nejvyšší správní soud (dále též „NSS“) uvedl: *„Patálie“ s plnou mocí měl profesionální zmocněnec P. K. např. i ve věcech projednávaných Nejvyšším správním soudem v rozsudcích ze dne 8. 6. 2021, č. j. 1 As 433/2020 - 38, ze dne 11. 9. 2020, č. j. 4 As 105/2020 - 46, ze dne 25. 2. 2021, č. j. 1 As 240/2020 – 37. Procesní postupy P. K. Nejvyšší správní soud již v minulosti označil za zneužití práva (srov. např. bod [20] rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2017, č. j. 6 As 37/2017 – 31).“*
28. Z toho vyplývá, že P. K. muselo být nepochybně známo, jaké náležitosti mají mít dokumenty předkládané správním orgánům, a tedy i to, že při podání odvolání za jinou osobu je nutné doložit plnou moc k prokázání zastoupení. Tvrzený zmocněnec v rozporu se svými znalostmi podal blanketní odvolání, aniž by k němu přiložil plnou moc prokazující zastoupení, plnou moc nedoložil ani ve lhůtě, kterou si sám stanovil

k doplnění podání (5 dnů), ani později, a to až do vydání napadeného rozhodnutí. V této situaci nebylo pochybením správního orgánu I. stupně, když nepřistoupil k výzvě dle § 37 odst. 3 správního řádu a odvolání předložil jako nepřípustné, jedná se o postup v souladu s rozsudkem rozšířeného senátu NSS ze dne 18. 12. 2018 č.j. 4 As 113/2018 – 39, na který odkázal žalovaný a dle kterého: „[u]platňování procesních práv účastníků ve správním řízení nemá vést k samoučelné přehlídce zbytečných úkonů správních orgánů. Jinak by se správní řízení stalo vyprázdněným rituálem zcela neúčelných procesních postupů správního orgánu bez jakéhokoli smysluplného obsahu. Přesně k těmto koncům by ovšem vedla povinnost správních orgánů poskytovat poučení či slovy § 37 odst. 3 správního řádu „pomáhat“ podateli odstranit nedostatky podání či ho vyzvat k jejich odstranění a poskytnout mu k tomu přiměřenou lhůtu, byť podatel byl již v mnoha jiných řízeních opakovaně poučován či mu bylo „pomáháno“ s tou samou otázkou. Poučení tu neplní naprosto žádnou funkci. „Pomáháno“ je někomu, kdo ve skutečnosti žádnou „pomoc“ nepotřebuje. Naopak veškeré své kroky činí jen proto, aby dosáhl právě oné „pomoci“; jinak a přesněji řečeno, aby správní orgán co nejvíce zatížil zbytečnými úkony. Jde tedy o šikanózní jednání, které je druhem zneužití práva.“ a dále „Je-li proto zjevné, že stejná osoba podává sama či jako zmocněnec opakovaně podání bez podpisu, není procesní chybou, pokud správní orgán nepostupuje podle § 37 odst. 3 správního řádu a osobu nevyzve k odstranění nedostatku podání. Stejně závěry platí i pro osoby nějakým způsobem spojené s osobami tyto obstrukční taktiky využívajícími. Takovéto podání je v těchto výjimečných případech zneužitím práva, jako takové nepoživá právní ochrany a nevyvolá samo o sobě žádné procesní důsledky. Správní orgán na ně nemusí nijak procesně reagovat. Jakkoliv se může zdát tento závěr pro účastníky tvrdý, bylo jejich volbou, že se nechali zastoupit zmocněnci, jejichž hlavní a obecně známou taktikou je zneužívat procesní právo. Rozšířený senát zdůrazňuje, že zákaz zneužití práva je krajním prostředkem řešení právních sporů, je „poslední záchranou brzdou“ (ultima ratio), musí být tedy uplatňován nanejvýš restriktivně a za pečlivého poměření s principem právní jistoty (viz shodně usnesení rozšířeného senátu ze dne 27. 5. 2010, č.j. 1 As 70/2008 – 74, č. 2099/2010 Sb. NSS, bod 28).“.

29. Výše citované rozhodnutí je plně aplikovatelné i na nyní projednávaný případ. S ohledem na profesní činnost P. K. a její charakter, což je patrné též z výše uvedené judikatury (viz bod 27), lze mít důvodně za to, že nepředložení plné moci v odvolacím řízení v projednávané věci je pouze další obstrukční taktikou, jejímž cílem je dosáhnout prekluze projednávaného přestupku. K tomuto soud též odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2017 č.j. 1 As 352/2016 – 36 dle kterého: „Nad rámec pokládá kasační soud za vhodné upozornit (s ohledem na subjekty vystupující ve správním řízení) rovněž na rozsudek ze dne 30. 3. 2017, č. j. 1 As 158/2016 – 28, ve kterém jsou přiblíženy procesní taktiky zástupců a dalších osob s nimi spojenými, kteří zastupují obviněné z přestupků v řadě správních řízení. Námitky jsou uplatňovány opakovaně, z čehož lze usuzovat, že je těmto zástupcům dobře známo, jaké náležitosti by měla plná moc obsahovat. Tyto postupy mají za cíl dosáhnout prekluze projednávaného přestupku. Jednou z těchto metod, je i předkládání plné moci v prostých kopiích v příloze e-mailu s elektronickým podpisem či úplně nepodepsané plné moci, kdy následně průběhu soudního řízení namítá zástupce v těch případech, kdy správní orgán plnou moc v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu akceptoval, že tak učinil nezákonně, a naopak v případech, kdy správní

orgány prostou kopií plné moci neakceptují, je následně žaluje, že tak neučinily. Takové jednání zmocněnců je přinejmenším hraničí se zneužitím práva, kterému není nutné poskytnout ochranu.“

30. Rovněž lze znovu odkázat na rozsudek ze dne 24. 8. 2021 č.j. 1 As 145/2021-41, kde se NSS zabýval obdobnou skutkovou situací a ve kterém uvedl: „Ačkoliv správní orgány ohledně zneužívajícího jednání vyslovily tento závěr toliko obecně (bez konkrétního odkazu na předešlé jednání – zneužívající praktiku), nejde o vadu s vlivem na zákonnost řízení; závěr krajského soudu proto ob stojí. Výzvy k odstranění vad dle § 37 odst. 3 správního řádu v projednávané věci s ohledem na zjevně zneužívající postup ze strany zmocněnce a nadto vědomost stěžovatele o tom, kdo ho zastupuje, nebylo potřeba (k tomu srov. rozsudek rozšířeného senátu č. j. 4 As 113/2018 – 39).“ ... „Citované ustanovené procesního práva totiž ukládá správnímu orgánu vůči účastníkovi řízení poučovací povinnost, tak aby jeho případná neznalost či neorientace v procedurách mu nebyla na újmu při ochraně vlastních práv. Jistě je na místě klást na jeho využití důraz tam, kde je patrné nebo přinejmenším předpokládáno, že bez procesního poučení účastníka taková situace může nastat. O takovou situaci se v posuzovaném případě nejedná.“ NSS v tomto rozsudku aproboval postup žalovaného, který zamítl odvolání jako nepřípustné z důvodu, že bylo podáno neoprávněnou osobou, aniž by bylo třeba zasílat výzvu k předložení plné moci.
31. V dané situaci tak nebylo povinností správních orgánů vyzývat zmocněnce či žalobce k doplnění plné moci, přičemž tyto správní orgány nepochybily, pokud považovaly odvolání za podané neoprávněnou osobou. Zároveň žalovaný tento svůj postup v napadeném rozhodnutí dostatečně odůvodnil. V důsledku toho žalovaný postupoval v souladu se zákonem, pokud zamítl odvolání pro nepřípustnost dle § 92 odst. 1 správního řádu.
32. Přílehlavým soud neshledal odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2019 č.j. 10 As 237/2018 – 27, neboť v tomto rozsudku NSS neshledal skutkové okolnosti, které by nasvědčovaly zjevnému zneužití práva. Na rozdíl od toho v nyní projednávané věci byly soudem v jednání tvrzeného zmocněnce shledány obstrukční a účelové postupy, jak je uvedeno výše, stejně tak žalovaný v napadeném rozhodnutí popsal, proč považuje v daném případě zasílání výzvy k doložení plné moci za neúčelné a proč se domnívá, že jsou splněny předpoklady předestřené v rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2018 č.j. 4 As 113/2018 – 39. Podpůrně lze rovněž odkázat na některá rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, která aprobuji závěr o zneužití práva a absenci povinnosti v konkrétním případě účastníky vyzývat k doplnění podání ve smyslu ust. § 37 odst. 3 správního řádu, a to i v případech, kdy stěžovatelé v kasačních stížnostech argumentovali právě výše uvedeným rozsudkem ze dne 28. 11. 2019 č.j. 10 As 237/2018 – 27; jde o rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2020 č.j. 4 As 105/2020 – 50, ze dne 7. 1. 2022 č.j. 5 As 109/2020 – 47 a zejména též výše citovaný rozsudek ze dne 24. 8. 2021 č.j. 1 As 145/2021 – 41, kde navíc P. K. plnou moc doložil (byť až po lhůtě pro podání odvolání), přesto kasační soud shledal zákonným zamítnutí odvolání pro nepřípustnost (§ 92 odst. 1 správního řádu) ze strany žalovaného. Soud tak v projednávané věci shledal, že je třeba zde uplatnit závěry rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího

správního soudu ze dne 18. 12. 2018 č.j. 4 As 113/2018 – 39, a proto shledal žalobní námitku nedůvodnou.

33. Zcela nepřipadné pak jsou odkazy žalobce na nálezy Ústavního soudu ze dne 15. 1. 2015 sp. zn. II. ÚS 3144/14 a ze dne 30. 9. 2014 sp. zn. II. ÚS 3688/13, neboť tyto nálezy se týkají běžných situací, nikoliv specifických procesních taktik užitých pouze s cílem prodlužovat probíhající řízení.
34. Ve druhém žalobním bodě žalobce vytýkal žalovanému nesdělení úřední osoby, která měla rozhodovat o odvolání, což mělo zabránit žalobci podat námitku podjatosti.
35. Podle ust. § 15 odst. 4 správního řádu „*O tom, kdo je v dané věci oprávněnou úřední osobou, se provede záznam do spisu a správní orgán o tom účastníka řízení na požádání informuje. Oprávněná úřední osoba na požádání účastníka řízení sdělí své jméno, příjmení, služební nebo obdobné označení a ve kterém organizačním útvaru správního orgánu je zařazena.*“
36. V posuzovaném případě P. K. v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí požádal o sdělení osoby, která bude o odvolání rozhodovat, žalovaný mu však tuto informaci do vydání napadeného rozhodnutí nesdělil.
37. Otázka nesdělení jména oprávněné úřední osoby a vliv tohoto nesdělení na zákonnost následně vydaného rozhodnutí již byly v judikatuře Nejvyššího správního soudu několikrát řešeny, přičemž bylo konstatováno, že se jedná o vadu řízení. Další posouzení toho, zda je tato vada též důvodem nezákonnosti takového rozhodnutí, a tedy důvodem pro jeho zrušení, již záleží na dalších konkrétních okolnostech toho kterého případu. V rozsudku ze dne 22. 3. 2017, č.j. 2 As 322/2016-39 NSS konstatoval: „*Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nesprávného posouzení skutečnosti, že stěžovatelce nebyla k její výslovné žádosti poskytnuta informace o oprávněných úředních osobách, které měly o jejím odvolání rozhodovat. Podle krajského soudu uvedené představovalo vadu řízení, ovšem takovou, která nemohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci, pro kterou by muselo být dle § 76 odst. 1 s. ř. s. zrušeno. Posouzení krajským soudem je správné. Právo na informaci o oprávněné úřední osobě představuje důležitou součást práva na spravedlivý proces. Neposkytnutí této informace k výslovné žádosti tak nepochybně zatížilo správní řízení před odvolacím orgánem vadou. Nejvyšší správní soud se však ztotožnil s názorem krajského soudu, že tato vada neměla za následek nezákonné rozhodnutí ve věci, které by bylo třeba zrušit. Nejpozději z předmětného rozhodnutí se stěžovatelka jméno oprávněné úřední osoby dozvěděla, a mohla námitku podjatosti vůči této osobě následně uplatnit v žalobě; pokud by taková námitka byla důvodná, bylo by nepochybně třeba rozhodnutí odvolacího orgánu zrušit. V daném případě však stěžovatelka neuvádí žádné důvody podjatosti úřední osoby, takže není ani prostor k posuzování, zda by takovéto důvody k závěru o podjatosti vedly, anebo ne.*“ Dále zde též uvedl, že: „*Nicméně pravidlo zakotvené v § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., které stanovuje, že soud zruší žalobou napadené rozhodnutí pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, předpokládá, že a contrario nebudou rušena taková správní rozhodnutí, při jejichž vydávání sice došlo k porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, a nezřídka i podstatnému, ovšem takovéto porušení nemohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Jinak řečeno, zrušit rozhodnutí pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem je třeba tehdy, je-li rozumně představitelné, a to i jen jako jedna z více variant toho, k čemu všemu mohlo uvedené porušení ve spojení s dalším navazujícím vývojem řízení*

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

vést, že obsah rozhodnutí o věci samé by byl v důsledku tohoto porušení jiný, a navíc nejen jiný, ale současně i nezákonný, než pokud by k porušení nedošlo.“

38. Žalobce v žalobě poukázal na skutečnosti, které by zamýšlel uplatnit jako důvody podjatosti v případě, že by mu bylo umožněno příslušnou námitku vznést. Soud však ve smyslu shora uvedeného rozhodnutí NSS dospěl v návaznosti na tvrzené důvody podjatosti k závěru, že v daném případě příslušná vada nemá za následek nezákonné rozhodnutí o věci, resp. že není rozumně představitelné, že obsah rozhodnutí o věci samé by byl v důsledku tohoto porušení jiný, než pokud by k porušení nedošlo, a to z následujících důvodů.
39. V prvním okruhu případných námitek uvedených v žalobě žalobce podjatost Mgr. S. D. dovozuje z toho, že Mgr. D. se údajně o P. K. opakovaně negativně vyjadřuje, označuje jej za „jednu skupinu osob“ s Mgr. Voříškem a užívá vůči němu argumentaci ad hominem; podjatost dále dovozuje z toho, že Mgr. D. neinformoval žalobce o tom, že o věci bude rozhodovat. Jedná se však o zcela vágní a obecná tvrzení bez uvedení bližších údajů (tj. bez konkrétní specifikace údajných negativních projevů či argumentace ad hominem) a bez připojení jakýchkoli důkazů. Na tomto základě tedy vůbec není možné zhodnotit, zda by tvrzené skutečnosti mohly naplňovat důvody podjatosti podle ust. § 14 odst. 1 správního řádu. Obdobně, z pouhé skutečnosti, že Mgr. D. žalobci neoznámil, že bude ve věci rozhodovat, nelze bez dalšího usuzovat na jeho podjatost, neboť to nijak neindikuje okolnosti ve smyslu § 14 odst. 1 správního řádu. Je tudíž zřejmé, že s takovou argumentací by žalobce v případě podání námity nemohl být úspěšný. K tomu soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2014 č.j. 3 As 107/2013-30: *„nelze jen tak účelově obvinít úředníka z podjatosti hromaděním difamujících spekulací a kombinací a očekávat, že bez přesvědčivých důkazů, případně s účelově vytvářenými „důkazy“ nebo dokonce bez důkazů, bude takové obvinění „z opatrnosti“ akceptováno. Takové snahy, směřující k paralyzování výkonu státní správy, nemají nic společného s ochranou jakýchkoli oprávněných zájmů a v principu škodí také ochraně veřejných subjektivních práv účastníků řízení před správními soudy.“*
40. Další důvod podjatosti Mgr. D. má spočívat v tom, že Mgr. D. podal opakovaně stížnost na právního zástupce žalobce v tomto soudním řízení Mgr. Václava Voříška. Soud však shledal, že Mgr. Václav Voříšek nebyl ani účastníkem správního řízení, ani zástupcem žalobce ve správním řízení, ve správním řízení vůbec nijak nevystupoval. Podle ust. § 14 odst. 1 správního řádu však může důvod podjatosti spočívat pouze v poměru k věci, k účastníkům řízení nebo k jejich zástupcům a s tím souvisejícím zájmem na výsledku řízení. Je tak zřejmé, že v popisovaném jednání Mgr. D. ve vztahu k Mgr. Václavu Voříškovi důvod podjatosti Mgr. D. spočívat nemůže, taková námitka podjatosti by byla zcela zjevně neúspěšná.
41. Soud shledal, že údajné důvody podjatosti Mgr. D. tvrzené v žalobě jsou zcela obecné a nijak nekonkretizované nebo zjevně nedůvodné, nejsou tak způsobilé zpochybnit zákonnost napadeného rozhodnutí, k tomu viz požadavky stanovené judikaturou Nejvyššího správního soudu zejména v rozsudcích ze dne 27. 4. 2020 č.j. 1 As 473/2019-39, ze dne 16. 3. 2020 č.j. 1 As 412/2019-32 a ze dne 22. 3. 2017 č. j. 2 As 322/2016-39. K možnému obstrukčnímu charakteru námity podjatosti viz rozsudek NSS ze dne 10. 6. 2020 č.j. 8 As 127/2018-50.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

42. Na základě výše uvedeného soud dospěl k závěru, že uvedená vada řízení spočívající v neposkytnutí jmen oprávněných osob žalobci před vydáním napadeného rozhodnutí nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí a není důvodem pro jeho zrušení, žalobní námitka je nedůvodná.
43. Návrh žalobce na naprostou anonymizaci rozhodnutí pak soud nepovažuje za žalobní námitku, neboť daný návrh se nijak netýká napadeného rozhodnutí či řízení, kterého jeho vydání předcházelo, a tedy ani předmětu tohoto řízení. Soud má za to, že tento návrh, resp. nesouhlas je určen Nejvyššímu správnímu soudu a soud se k němu proto nebude vyjadřovat. Soud v této souvislosti pouze odkazuje na přechozí vyjádření Nejvyššího správního soudu k této argumentaci žalobce, tj. usnesení ze dne 25. 5. 2017, č. j. Nao 175/2017-161, rozsudky ze dne 6. 2. 2019, č. j. 9 As 429/2018-35, ze dne 23. 10. 2019, č. j. 6 As 106/2019-33, ze dne 27. 3. 2019, č.j. 2 As 383/2017 - 46, ze dne 17. 1. 2019, č.j. 10 As 321/2017-38, a mnohé další).
44. Soud na základě shora uvedených závěrů neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
45. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

Praha 6. května 2022

Mgr. Kateřina Peroutková, v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.